

Sygn. akt: I C 177/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko H. M. (1)

o zapłatę

zasądza od pozwanej H. M. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 13.371,29 zł (słownie: trzynaście tysięcy trzysta siedemdziesiąt jeden złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty,

oddala powództwo w pozostałym zakresie,

zasądza od pozwanej H. M. (1) na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. kwotę 2.229,14 zł (słownie: dwa tysiące dwieście dwadzieścia dziewięć złotych czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 177/23

UZASADNIENIE

Powód – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył pozew przeciwko H. M. (1) o zapłatę kwoty 18.844,21 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez stronę pozwaną H. M. (1) z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy pożyczki odnawialnej w dniu 19 lutego 2018 roku o numerze (...). Podkreślił, że na podstawie tej umowy pozwanej udzielono pożyczki odnawialnej w wysokości 15.000,00 złotych w formie limitu, wypłaconej bezgotówkowo na rachunek bankowy pożyczkobiorcy. Pomimo upływu terminu płatności określonego w umowie pożyczki strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, co skutkowało

postanowieniem w stan wymagalności całego zobowiązania z dniem 26 kwietnia 2020 roku. W dniu 2 sierpnia 2021 roku wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, który zawiadomił pozwanego o nabyciu wierzytelności na mocy art. 509 kc.

Powód wskazał, że roszczenie jest wymagalne od dnia 26 kwietnia 2020 roku, a na dochodzoną pozewem kwotę składa się suma niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki w wysokości 13.371,29 złotych, suma odsetek karnych i umownych za opóźnienie w wysokości 5.404,92 złotych i suma opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki zgodnie z tabelą opłat w wysokości 68,00 złotych.

Pozwana – H. M. (1), reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Ponadto podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu, bezpodstawności dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, nieważności umowy pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 19 lutego 2018 roku oraz zarzut bezskuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki i związaną z tym przedwczesność niniejszego powództwa.

W uzasadnieniu wskazała, że zaprzecza wszystkim okolicznościom faktycznym oraz twierdzeniom podnoszonym przez powoda, które nie zostały lub nie zostaną przez nią wyraźnie przyznane w toku postępowania.

Pozwana – H. M. (1) zaprzeczyła aby w ramach pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 19 lutego 2018 roku zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. otrzymała korzyść majątkową w wysokości 25.001,82 złotych, jak również podkreśliła, że pozwany nie udowodnił wysokości opłat i odsetek, albowiem w pozwie nie rozróznilo odsetek karnych i umownych, nie wskazano za jakie okresy, od jakich kwot i według jakich stóp je obliczono, nie przedstawiono także tabeli pozwalających na określenie wysokości opłat i zbadanie, czy postanowienia pozwalające na ich pobranie nie stanowią niedozwolonych klauzul umownych w rozumieniu art. 385¹ kc.

Odnosząc się do kwestii braku legitymacji czynnej powoda podkreśliła, że powód w żaden sposób nie wykazał, iż posiada legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie. Na okoliczność przelewu wierzytelności i wykazania istnienia legitymacji czynnej przedłożył bowiem kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku wraz z wyciągiem z załącznika umowy sekurytyzacji. Pozwana podkreśliła, że z tych dokumentów, które mają identyfikować zakupioną wierzytelność względem pozwanej, w żaden sposób nie można jej zidentyfikować zarówno pod kątem dłużnika, jak i wysokości wierzytelności.

Pozwana podkreśliła nadto, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku została zawarta pod warunkiem zapłaty określonej ceny. Co za tym idzie, strony umowy cesji uzależniły skuteczność zawartej umowy przelewu od tzw. warunku czysto potestatywnego, jakim było zapłacenie ceny przez cesjonariusza. Bez zapoznania się z pełnymi postanowieniami umowy przelewu wierzytelności i potwierdzeniem przelewu ceny nie można stwierdzić, czy doszło do skutecznego nabycia wierzytelności przez stronę powodową. Brak jest zatem dowodu, iż powód skutecznie nabył wierzytelność przysługującą z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki albowiem na podstawie przedstawionego przez powoda materiału dowodowego nie jest możliwe stwierdzenie, czy cena nabycia wierzytelności została uiszczona przez powoda w całości i w wymaganym terminie. O skuteczności cesji może świadczyć jedynie potwierdzenie uiszczenia ceny za nabywane wierzytelności a takiego potwierdzenia strona powodowa nie przedłożyła. Samo wydanie dokumentów jest czynnością techniczną, nie potwierdzającą przejścia wierzytelności.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy pozwana podkreśliła, iż przedstawione przez powoda dokumenty nie dają podstawy do przyjęcia, że strona powodowa jest legitymowana czynnie do dochodzenia roszczeń wobec pozwanej. Ponadto treść oświadczenia nie jest dostatecznym dowodem dokonania cesji przedmiotowej wierzytelności. Dokument ten stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 kpc), nie jest natomiast "stwierdzeniem" przelewu wierzytelności. Jak każdy dokument nieurzędowy w rozumieniu art. 244 1 i 2 kpc oświadczenie to podlega kontroli co do prawidłowości.

W ocenie pozwanej powód nie wykazał również wysokości roszczenia albowiem nie udowodnił należycie wysokości przysługującego mu roszczenia. Zarówno pozwana, jak i Sąd orzekający w niniejszej sprawie powinni mieć możliwość zweryfikowania, w jaki sposób powód obliczył wysokość dochodzonego roszczenia. Powód nie wskazał bowiem w sposób szczegółowy skąd wzięły się poszczególne kwoty dochodzone w niniejszym postępowaniu, w wyniku jakich konkretnie postanowień łączących pozwaną z cedentem stosunku prawnego, kiedy wierzytelność powstała, kiedy stała się wymagalna, według jakiej stopy i za jaki okres wierzycielowi należą się odsetki, w następstwie jakich konkretnie postanowień łączącego pozwaną z cedentem stosunku prawnego winny być naliczane odsetki w żądanej wysokości i za okres żądany. Do wykazania skuteczności nabycia wierzytelności, tj. do wykazania istnienia wierzytelności, konieczne jest przedstawienie odpowiednich dowodów. Tym samym powód już w pozwie powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej oraz sądowi ich weryfikację. Tych jednak w przedmiotowej sprawie brak (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849)). Ponadto, zgodnie z treścią § 8 ust. 2 umowy pożyczki odnawialnej z dnia 19 lutego 2018 roku za złożenie dyspozycji wypłaty, miesięczny koszt utrzymania konta, roczny koszt utrzymania limitu, weryfikację tożsamości pożyczkobiorcy, wybór rachunku papierowego, zmianę rachunku bankowego, zmianę parametrów pożyczki zgodnie z paragrafem 13, zablokowanie limitu z powodu opóźnienia w spłacie pożyczki zgodnie z paragrafem 9.9, pożyczkobiorca zobowiązany był do uiszczenia prowizji i opłat wymienionych w Tabeli Opłat i Prowizji, która miała stanowić załącznik do przedmiotowej umowy pożyczki. Powód nie przedłożył jednak wyżej wymienionej Tabeli Opłat, uniemożliwiając tym samym Sądowi ocenę postanowień umowy pożyczki dotyczących pozaodsetkowych kosztów pożyczki pod kątem uzgodnienia tych postanowień z pożyczkobiorcą, a także ocenę ważności umowy pożyczki w tym zakresie. Ponadto zgodnie z postanowieniami §9 ust. 13 umowy pożyczki odnawialnej, w przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę z zapłatą, E. ma prawo wypowiedzieć niniejszą umowę z terminem 2 miesięcznym. Tymczasem, analizując treść wezwania do zapłaty z dnia 17 marca 2020 roku należy dość do wniosku, iż pożyczkodawca nie dochował zapisów umownych przewidujących długość okresu wypowiedzenia zawartej umowy, bowiem w wystosowanym do strony pozwanej wezwaniu pożyczkodawca wypowiedział umowę z zachowaniem 14 dniowego terminu wypowiedzenia, a więc terminu znacznie krótszego niż zastrzeżonego w umowie. Zatem nie sposób zgodzić się z twierdzeniem powoda, iż dokonał skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki z dnia 19 lutego 2018 roku.

W odpowiedzi na pismo procesowe pozwanej powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, w piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2023 roku, podtrzymał swoje dotychczasowe powództwo w całości wnosząc o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 18.844,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powód, w pierwszej kolejności sprostował datę zawarcia umowy wskazaną omyłkowo w pozwie na dzień 19 lutego 2018 roku, wyjaśniając iż w dniu 19 lutego 2018 roku pozwana założyła konto na stronie pożyczkobiorcy, www.euroloan.pl, zaś do zawarcia Umowy pożyczki o nr (...) z limitem w wysokości 10.000,00 zł doszło w dniu 19 lipca 2018 roku. Następnie, w dniu 11 stycznia 2019 roku strony zawarły Aneks numer (...) do Umowy, zwiększający wysokość limitu do wysokości 15.000,00 złotych.

Odnosząc się natomiast do zarzutu pozwanej nieudowodnienia i bezpodstawności dochodzonego roszczenia i nieważności umowy, powód wskazał, że z dowodów akt sprawy w postaci oświadczenia o dochodach, regulaminu udzielania pożyczek, formularza informacyjnego, kserokopii umowy pożyczki podpisanej własnoręcznie przez pozwaną, aneksu do umowy własnoręcznie podpisanego przez pozwaną oraz wykazu operacji na koncie klienta, zlecenia i potwierdzeń wypłaty środków, wezwań do zapłaty oraz wypowiedzenia umowy pożyczki wraz z potwierdzeniami ich nadania, w sposób bezsporny wynika, iż środki na podstawie umowy pożyczki zostały przekazane pozwanej, a wierzytelność powoda istnieje, a także jaka jest jej wysokość oraz, iż jest ona wymagalna. Powód dodatkowo zwrócił również uwagę na fakt, iż zawierając umowę i aneks do niej, pozwana w sposób swobodny i dobrowolny przyjęła i zaakceptowała warunki umowy. Tym samym, zobowiązała się do spłaty zaciągniętej pożyczki

w terminach i wysokości określonej w umowie pożyczki i aneksie do niej, natomiast w ramach umowy pożyczki i aneksu do niej, powód zobowiązał się do przekazania pozwanej środków w formie limitu. Ponadto zgodnie z treścią umowy, udzielona pożyczka była wypłacana w każdym czasie po przyjęciu przez E. dyspozycji wypłaty od pozwanej. Należy jednak podkreślić, że pozwana nie była zobowiązana do skorzystania limitu w pełnej wysokości. Dlatego też celem wykazania złożenia dyspozycji wypłaty środków przez pozwaną oraz dokonania wypłaty środków przez pożyczkodawcę, powód przedłożył zlecenie wypłaty środków w wysokości 10.000,00 złotych z dnia 19 lipca 2018 roku, podpisane własnoręcznie przez pozwaną potwierdzenia wypłaty środków z dnia 20 lipca 2018 roku w wysokości: 9.600,00 złotych na rzecz pozwanej oraz 400,00 złotych na rzecz pośrednika finansowego, zlecenie wypłaty środków w wysokości 5.000,00 złotych z dnia 11 stycznia 2019 roku podpisane własnoręcznie przez pozwaną, a także potwierdzenia wypłaty środków 11 stycznia 2019 roku w wysokości 4.700,00 złotych na rzecz pozwanej oraz 300,00 złotych na rzecz pośrednika finansowego.

Powód podkreślił również, że dokonywanie przez pozwaną wpłat należy uznać za uznanie długu.

Odnosząc się natomiast do zarzutu niewykazania legitymacji czynnej, powód przedłożył drugą wersję załącznika umowy przelewu wierzytelności, wyjaśniając, że do pozwu powód przedłożył wersję elektroniczną załącznika, natomiast wraz z niniejszym pismem powód przedłożył wersję papierową. Podkreślił, że transakcja nabycia wierzytelności oraz umowa cesji objęte zostały przez strony klauzulą poufności, wobec czego powód, respektując zapisy umowne, nie przedłożył pełnego brzmienia umowy. Dotyczy ona bowiem większej liczby cedowanych wierzytelności, a ujawnienie pełnej treści oraz wszystkich informacji w niej zawartych, wiązałoby się także z ujawnieniem danych osobowych pozostałych dłużników. Wskazał także, że umowa cesji zawiera postanowienia, z których wprost wynika, że w wyniku jej zawarcia powód nabył od wierzyciela pierwotnego wierzytelności, w tym wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu od pozwanej. Natomiast w doktrynie wskazuje się, że warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana, przy czym oznaczenie wierzytelności może nastąpić przede wszystkim w ten sposób, że określony zostanie stosunek prawny, z którego ona wynika (tak m. in. K. Zagrobelny w: E. Gniewek, P. Machnikowski (red.) Kodeks cywilny. Komentarz, wyd. 7, 2016, s. 1039). W załączniku do Umowy przelewu wierzytelności określono nabywaną przez powoda wierzytelność przysługującą wierzycielowi pierwotnemu od pozwanej przez podanie numeru umowy pożyczki, z której ta wierzytelność wynika, salda, imię i nazwisko pozwanej oraz jej numeru PESEL.

Niezależnie od powyższego, powód wskazał, iż fakt skutecznego przejścia na powoda wierzytelności, która wynika z umowy pożyczki, potwierdza już samo dysponowanie przez powoda dokumentami pożyczki oraz danymi pozwanej. Wydanie przez wierzyciela pierwotnego kompletu wskazanych dokumentów i informacji wskazuje, że zamiarem stron było przeniesienie wierzytelności wynikającej z wyżej wymienionej umowy, która nie była wadliwa i powodowi przysługiwało skuteczne prawo do dochodzenia od strony pozwanej wierzytelności. Przelew wierzytelności spowodował jedynie zmianę podmiotu, któremu strona pozwana, jako dłużnik, winna spełnić świadczenie, wynikające z zawartej przez stronę umowy. Zatem z chwilą dokonania cesji powód uzyskał status wierzyciela. Ponadto podkreślił, że złożone zostały odpisy poświadczone za zgodność z oryginałem, a zatem nie ma potrzeby składania przez stronę pełnego brzmienia umowy cesji (por. wyrok z uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 27.04.2015 roku, sygn. akt I ACa 1598/14).

Powód wyjaśnił także, że umowa zawarta z wierzycielem pierwotnym ani też przepisy prawa nie wymagały dla skuteczności umowy cesji, wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia ani zawiadomienia dłużnika o przejściu praw wynikających z umowy. Sytuacja pozwanej nie uległa zmianie, zmienił się jedynie wierzyciel, natomiast wysokość zobowiązania wraz z odsetkami pozostaje w niezmienionej wysokości. Dodatkowo, gdy wierzyciel dokonuje przeniesienia wierzytelności, ma prawo przekazać wszystkie dane pozwanej, gdyż cesja wiąże się z dochodzeniem roszczenia przez nowy podmiot. Przeniesienie wierzytelności na osobę trzecią nie wymaga zatem zgody dłużnika (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt I Aca 297/05).

Powód zaznaczył, że przedłożył do akt sprawy Oświadczenie o przyjęciu zapłaty przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., dokonanej przez (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, które koreluje z datą

zawarcia Umowy przelewu wierzytelności i z którego to dokumentu w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że został spełniony warunek przejścia wierzytelności na powoda - tym samym wykazał legitymację czynną oraz ziszczenie się warunku nabycia wierzytelności. Przedłożone bowiem do akt dowody w sposób jednoznaczny pozwalają określić, że przejście wierzytelności miało miejsce — wynika z nich jakie podmioty oraz w jakiej dacie zawarły Umowę przelewu wierzytelności.

Powód dodatkowo przedłożył do pisma Uchwałę zarządu nr 1/07/2021 z dnia 30 lipca 2021 roku o ustanowieniu prokury samoistnej dla Pani M. S. na potwierdzenie faktu jej umocowania do zawarcia Umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku w imieniu zbywcy. Jednocześnie wyjaśnił, że przy zawieraniu tejże umowy w imieniu nabywcy, na mocy pełnomocnictwa dla Kancelarii (...) S.A., podpisy złożyli Pan G. S. (Prezes Zarządu) oraz Pan B. G. (Członek Zarządu), a zatem osoby upoważnione do działania w imieniu spółki, zgodnie z KRS (w aktach sprawy). Jednocześnie, do akt sprawy powód przedkłada pełnomocnictwo.

Odnosząc się do zarzutu bezskuteczności wypowiedzenia umowy oraz braku wymagalności roszczenia, z uwagi na nieudowodnienie doręczenia wypowiedzenia stronie pozwanej, powód wskazuje, iż wypowiedzenie to nastąpiło w dniu 17 marca 2020 roku przez pożyczkodawcę, z uwagi na niewywiązywanie się przez pozwaną z warunków zawartej umowy i aneksu do niej. Poruszając natomiast kwestię terminu wypowiedzenia wskazał, iż na dokumencie z dnia 17 marca 2020 roku „Trzecie, ostateczne wezwanie do zapłaty” znalazł się zapis, wskazujący możliwość wypowiedzenia przedmiotowej umowy z zachowaniem 14 dniowego terminu wypowiedzenia. Wprawdzie zapis ten różni się od zapisu przywołanego w §12 pkt. 3 umowy, stanowiącego że „w przypadku zalegania przez Pożyczkobiorcę z zapłatą E. może wypowiedzieć Umowę na zasadach określonych w § 9.11.” - zgodnie zaś z 9 pkt. 11 umowy „w przypadku zalegania przez Pożyczkobiorcę z zapłatą równowartości dwóch kwot minimalnych, E. ma prawo wypowiedzieć niniejszą Umowę z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia. Wypowiedzenie takie może nastąpić: (...) ((...)) w wezwaniu do zapłaty, które nie wymaga dla swej skuteczności podpisów osób uprawnionych do reprezentowania E.”.

Strona powodowa zauważyła jednak, iż ostatecznie pożyczkodawca stosował się do terminu określonego umową traktując wskazanie wyrażone w piśmie jako błąd, co też z oczywistych względów należy sprostować. Wyjaśnił nadto, że roszczenie stało się wymagalne dnia 30 kwietnia 2020 roku. Tym samym powód prostując datę wymagalności roszczenia, wskazaną w pozwie omyłkowo na 26 kwietnia 2020 roku. Wobec braku wpłat umowa została wypowiedziana i roszczenie stało się w pełni wymagalne. Dodał, że strona pozwana wiedziała, iż wobec niespłacania pożyczki zostanie ona zgodnie z umową wypowiedziana oraz, że brak zapłaty pożyczki w terminie spowoduje po wypowiedzeniu natychmiastową wymagalność całej kwoty pożyczki. Zwrócił również uwagę, że pozwana wcześniej była informowana o zaległości w płatności zobowiązania wezwaniem, w których powód wskazywał, iż nie odnotowano wpłaty na poczet zaległości i wzywa do jej uregulowania. Dlatego też pożyczkodawca wypowiedział umowę zgodnie z przysługującym mu prawem.

Powód zaznaczył nadto, że na dzień wypowiedzenia przedmiotowej umowy, przesłanka do jej wypowiedzenia niewątpliwie istniała, bowiem u pozwanej widniała zaległość w wysokości 1.000,00 złotych przy kwocie minimalnej, wskazanej w umowie oraz aneksie na kwotę 400,00 złotych, tym samym zaległość przekraczała dwukrotność kwoty minimalnej. Uzasadnionym było więc skierowanie do pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (nadane w dniu 17 marca 2020 roku). Pozwana nie wykazała natomiast, aby powód nie miał podstaw do wypowiedzenia umowy albowiem pozwana nie spłaciła zadłużenia w wyznaczonym terminie, a zatem rozpoczął się bieg okresu wypowiedzenia, na który składały się 30 - dniowy okres wypowiedzenia oraz 14 - dniowy okres obrotu pocztowego. Okres wypowiedzenia zakończył się dnia 30 kwietnia 2020 roku i z tą datą roszczenie stało się wymagalne.

W związku natomiast z zarzutem nieudowodnienia doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy powód wyjaśnił, iż dokumentacja kierowana była na adres pozwanej, wskazany w umowie pożyczki, tj. ul. (...), (...)-(...) M.. Powód dołączył wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania tych przesyłek oraz potwierdzenie nadania wypowiedzenia umowy pożyczki. Ponadto zaznaczył, że pozwana nie poinformowała ani pożyczkodawcy, ani powoda o zmianie adresu do korespondencji, pomimo nałożonego na nią obowiązku informowania o zmianie adresu, co wynika bezpośrednio z § 16, pkt. 3 umowy, który stanowi, że „pożyczkobiorca ma obowiązek powiadamiania E. o

zmianie swoich danych, podanych podczas procesu składania wniosku w siedzibie Agenta”. Podkreślił, iż zarówno pożyczkodawca, jak i powód ani w trakcie obowiązywania przedmiotowej umowy, ani na drodze postępowania sądowego, nie otrzymali od pozwanej informacji o zmianie adresu korespondencyjnego. Pozwana nie przedłożyła natomiast żadnych dokumentów potwierdzających fakt, że nie mieszka pod adresem wskazanym w umowie pożyczki. Należy nadto podkreślić, iż adres na jaki kierowana była dokumentacja do pozwanej jest tożsamy z adresem wskazanym przez pozwaną w odpowiedzi na pozew z dnia 16 maja 2023 roku. Należy zatem uznać, że jeśli pozwana sama jako adres do korespondencji wskazuje wyżej wymieniony adres, zarówno przy zawieraniu umowy pożyczki, jak i przy kierowaniu pisma do Sądu, to należy uznać, iż rzeczywiście zamieszkuje pod tym adresem i pod tym adresem może odbierać korespondencję. Ponadto w przypadku pozostawienia listu poleconego w placówce pocztowej przy awizowaniu przesyłki, za datę złożenia oświadczenia należy uznać dzień, w którym nastąpiła pierwsza próba doręczenia, potwierdzona pozostawieniem odpowiedniej informacji dla adresata (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 roku, II PK 57/12). Zgodnie z treścią art. 61 k.c. nie jest wymagane, aby adresat faktycznie zapoznał się z treścią pisma (oświadczenia), ale żeby istniała możliwość zapoznania się z nim, co miało miejsce, między innymi, wtedy gdy adresat z własnej woli nie podejmuje przesyłki pocztowej, zawierającej to oświadczenie. Powód podkreślił również, że pozwana musiała zdawać sobie sprawę z wypowiedzenia umowy, gdyż zalegała z płatnością rat. W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną zadłużenia, pomimo skierowanych do niej wezwań do zapłaty, pożyczkobiorca wypowiedział umowę, zgodnie z umową. Należy dodać, iż pozwana wiedziała, że wobec niespłacania pożyczki zostanie ona, zgodnie z umową, wypowiedziana.

Powód wskazał nadto, że zgodnie z treścią art. 248 § 1 k.p.c. strona powodowa nie ma obowiązku przedłożenia dokumentacji w oryginale, ani w poświadczonym odpisie, co jednocześnie nie oznacza, że dokumentacja ta nie może stanowić podstawy dochodzonego roszczenia. Nie można bowiem odmówić wartości dowodowej złożonym dowodom tylko przez sam fakt nieumieszczenia na dokumentach potwierdzeń za zgodność z oryginałem. Należy bowiem pamiętać, że strona winna podnosić konkretne zarzuty dotyczące faktów istotnych dla wyniku sprawy i wskazywać z czym się nie zgadza. Jeżeli strona nie zgadza się z konkretnymi okolicznościami winna podać co zarzuca. Okoliczność niepotwierdzenia dokumentów za zgodność z oryginałem może być wówczas metodą dowodzenia określonych faktów, np. przez wskazanie, że określone zdarzenie kształtuje się odmiennie niż wskazuje na to strona przeciwna, a złożony przez nią dowód (niepotwierdzony za zgodność z oryginałem) jako przerobiony, podrobiony lub poświadczający nieprawdę nie może być środkiem dowodowym wiarygodnie obrazującym to zdarzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu I Wydział Cywilny z dnia 28 sierpnia 2013 roku, sygn. akt I Aca 796/13).

Powód podkreślił także, że strona pozwana ograniczyła się jedynie do zaprzeczenia faktom, które przytoczył powód, nie zgłaszając przy tym wniosków dowodowych w tym zakresie. Sądy natomiast konsekwentnie przyjmują, że dopuszczalne jest ustalenie faktów na podstawie nie tylko oryginału umowy, ale na podstawie całokształtu materiału dowodowego, innymi środkami dowodowymi, jak i że skan, jako elektroniczna kopia (fotokopia) dokumentu, odzwierciedla jego treść, zgodnie z oryginałem. Obowiązująca procedura cywilna nie zawiera w tym zakresie żadnych ograniczeń (por. wyrok Sądu Okręgowego z dnia 25 października 2013 roku, sygn. akt VIII Ga 61/13). Ponadto, zgodnie z treścią art. 243¹ k.p.c. (obowiązującym od dnia 8 września 2016 roku, a zatem mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie) przepisy niniejszego oddziału (Część I, Dział III, Rozdział II, Oddział 2. Dokumenty k.p.c.), stosuje się do dokumentów zawierających tekst, umożliwiających ustalenie ich wystawców. W doktrynie wskazuje się, że przepis ten odzwierciedla nowe podejście do dokumentu jako nośnika informacji, który nie musi być opatrzony podpisem w jakiegokolwiek formie, aby można było mu przypisać znaczenie tego rodzaju środka dowodowego. (...) Komentowany przepis znajduje zastosowanie do tych dokumentów, które łącznie spełniają dwa warunki, a mianowicie zawierają tekst oraz można ustalić tożsamość ich wystawców. W konsekwencji należy przyjąć, że będzie odnosić się zarówno do dokumentów w formie pisemnej i elektronicznej, jak i w formie dokumentowej, pod warunkiem, że spełnią wskazane kryteria (por. K. Flaga-Gieruszyńska w: A. Zieliński (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Warszawa 2017, s. 494). Zmiana przepisów kodeksu postępowania cywilnego w powyższym zakresie świadczy o tym, że wobec powszechnej informatyzacji ustawodawca dostrzegł potrzebę wprowadzenia do katalogu środków dowodowych również dokumenty sporządzone wyłącznie w formie elektronicznej. Powód zaznaczył, że przed dniem wejścia w życie powołanego powyżej art. 243¹ k.p.c. w judykaturze uznawano, między

innymi, wydruki komputerowe za środki dowodowe dopuszczalne w postępowaniu cywilnym. Stanowisko Sądu Najwyższego w tej kwestii uzasadniano tym, że w kodeksie postępowania cywilnego nie zawarto zamkniętego katalogu środków dowodowych. W związku z tym za dopuszczalne uznawano skorzystanie z każdego źródła informacji o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli tylko nie było to sprzeczne z przepisami prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 roku, sygn. akt I CSK 138/08, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 roku).

Zatem zarzuty zgłoszone przez pozwaną nie znajdują uzasadnienia w materiale dowodowym sprawy i nie podważają zasadności roszczenia powoda. Dlatego też należy przyjąć, że brak jest przeszkód w dochodzeniu tego roszczenia na drodze sądowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lipca 2018 roku pozwana H. M. (1) przez pośrednika kredytowego - (...) S.A. z siedzibą w S. – zawarła umowę pożyczki odnawialnej o numerze (...) z E.. W dacie zawarcia umowy pozwana – H. M. (1) złożyła oświadczenie o podstawie i wysokości dochodu oraz otrzymała informację dla wnioskodawcy o przetwarzaniu jego danych osobowych i klauzulę informacyjną.

Przedmiotem umowy było udzielenie pożyczkobiorcy przez E. pożyczki odnawialnej, wypłaconej w formie bezgotówkowej na rachunek bankowy lub za pomocą czeku giro, na zasadach określonych w umowie, natomiast pożyczkobiorca zobowiązał się zwrócić wypłacone mu środki wraz z oprocentowaniem i innymi opłatami, na zasadach określonych w umowie.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony, a całkowita kwota pożyczki, czyli kwota udostępniona pożyczkobiorcy środków pieniężnych w formie limitu, wynosiła 10.000,00 złotych, która została wypłacona od razu i w całości.

Kwota dostępnego limitu ulegała odnowieniu o wysokość dokonanej spłaty kapitału pożyczki, maksymalnie do wysokości limitu. Pożyczkobiorca mógł składać kolejne dyspozycje wypłaty do wysokości niewypłaconej kwoty limitu.

W umowie określono, że limit przyznany został na czas nieokreślony oraz, że pożyczkobiorca zobowiązany był do comiesięcznej spłaty wybranej przez siebie kwoty minimalnej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła kwotę 400,00 złotych. W przypadku gdy kwota pozostałych do spłaty opłat, odsetek i kapitału pożyczki była mniejsza niż kwota minimalna, pożyczkobiorca zobowiązany był do zapłaty tej mniejszej kwoty.

W przypadku opóźnienia w spłacie powyżej 3 dni pożyczkodawca miała możliwość zablokowania dokonywania wypłat z limitu do czasu spłaty zaległości.

W przypadku braku płatności w terminie E. wysyłał pożyczkobiorcy wezwanie do zapłaty w formie pisemnej lub w formie dokumentowej. W przypadku niespłacenia wskazanej w nim kwoty w terminie E. mógł ponawiać wysyłanie wezwań do zapłaty w odstępach dwutygodniowych liczonych od wskazanego w poprzednim wezwaniu terminu zapłaty lub przekazać sprawę pożyczkobiorcy firmie windykacyjnej. Natomiast w przypadku zalegania przez pożyczkobiorcę z zapłatą równowartości dwóch kwot minimalnych, E. miał prawo wypowiedzieć niniejszą umowę z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia. Wypowiedzenie takie mogło nastąpić w formie pisemnej lub w postaci elektronicznej na trwałym nośniku z adresu wypowiedzenie@euroloan.pl lub w wezwaniu do zapłaty, które nie wymaga dla swej skuteczności podpisów osób uprawnionych do reprezentowania E..

Po upływie okresu wypowiedzenia pożyczkobiorca zobowiązany był zwrócić E. wszystkie kwoty wypłacone wraz z należnymi opłatami i odsetkami.

dowód: umowa pożyczki odnawialnej z dnia 19 lipca 2018 roku k. 33 – 35, dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego k. 39 – 41, oświadczenie k. 111, załącznik nr 4 do umowy z dnia 19 lipca 2018 roku k. 112 – 114, klauzula informacyjna z dnia 19 lipca 2018 roku k. 116.

W dniu 19 lipca 2018 roku uruchomiono przyznany limit w wysokości 10.000,00 złotych w ten sposób, że kwotę 9.600,00 złotych wypłacono za pomocą czeku G., natomiast kwotę 400,00 złotych w postaci przelewu na rachunek bankowy (...) S.A. z siedzibą w S., tytułem opłaty za pośrednictwo.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia – zlecenie wypłaty środków z limitu k. 42.

W dniu 11 stycznia 2019 roku pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a pozwaną H. M. (1) zawarty został aneks nr (...) do umowy pożyczki odnawialnej numer (...), na podstawie którego z dniem 11 stycznia 2019 roku zwiększeniu uległa wysokość limitu do kwoty 15.000,00 złotych. Wysokość kwoty minimalnej wynosiła 400,00 złotych.

dowód: aneks nr (...) z dnia 11 stycznia 2019 roku k. 131, dowód z innych wniosków dowodowych: przelew rachunku – szczegóły transakcji zrealizowanej k. 44 - 45.

W dniu 11 stycznia 2019 roku uruchomiono przyznany limit w ten sposób, że kwotę 4.700,00 złotych wypłacono za pomocą czeku G., natomiast kwotę 300,00 złotych w postaci przelewu na rachunek bankowy (...) S.A. z siedzibą w S., tytułem opłaty za pośrednictwo.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia – zlecenie wypłaty środków z limitu k. 43, 132, przelew rachunku – szczegóły transakcji zrealizowanej k. 46 – 47, 133.

Pozwana – H. M. (1) nie regulowała zobowiązania w terminie. Uregulowała jedynie część należności dokonując wpłat na łączną kwotę 7.000,00 złotych, a mianowicie w okresie od dnia 20 sierpnia 2018 roku do dnia 23 października 2019 roku dokonywała wpłat w wysokości po 400,00 złotych, w dniu 17 stycznia 2020 roku uiściła kwotę 1.000,00 złotych i w dniu 3 lutego 2020 roku kwotę 400,00 złotych (przyznane).

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk wezwania do zapłaty z dnia 15 lutego 2020 roku k. 142, wezwanie nr 2 do zapłaty zaległej kwoty z dnia 2 marca 2020 roku k. 145, wydruk z konta k. 134 – 141.

W związku z brakiem terminowej spłaty zobowiązania pożyczkodawca – (...) sp. z o.o. siedzibą w W. wezwał pozwaną H. M. (1) do zapłaty najpóźniej do dnia 25 lutego 2020 roku zaległej kwoty 400,00 złotych, na którą złożyła się kwota niezapłaconego rachunku 400,00 złotych, wynikającej i wyliczonej na dzień 15 lutego 2020 roku.

W związku z brakiem terminowej spłaty zaległej kwoty 13.596,81 złotych wynikającej z zawartej umowy i wyliczonej na dzień 17 marca 2020 roku pozwana – H. M. (1) została wezwana przez pożyczkodawcę do zapłaty tej kwoty najpóźniej do dnia 27 marca 2020 roku.

Powyższa kwota obejmowała niezapłacony kapitał pożyczki, odsetki i opłaty naliczane zgodnie z Tabelą opłat i prowizji.

dowód z innych wniosków dowodowych: wezwanie numer 1 do zapłaty zaległej kwoty z dnia 15 lutego 2020 roku k. 142, trzecie ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 17 marca 2020 roku k. 52 – 53, potwierdzenie nadania przesyłki nr (...) k. 147, potwierdzenie nadania przesyłki nr (...) k. 148.

Roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 30 kwietnia 2020 roku.

przyznane

W dniu 2 sierpnia 2021 roku pożyczkodawca – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem (...) Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w G. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy był przelew przez zbywcę na nabywcę pakietu wierzytelności pieniężnych o zwrot udzielonych pożyczek wraz ze wszystkimi kosztami i opłatami, w tym przyznanymi kosztami zastępstwa procesowego i zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym lub wierzytelności pieniężnych powstałych w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą dłużnika albo osoby trzeciej, która otrzymała kwotę pożyczki lub pośredniczyła przy udzieleniu pożyczki. Szczegółowy wykaz wierzytelności znajdował się w załączniku numer 3.

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku k. 13 – 19, oświadczenie o przyjęciu zapłaty z dnia 7 września 2021 roku k. 29, załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 2 sierpnia 2021 roku k.106.

Pozwana – H. M. (1) została zawiadomiona o przeniesieniu wierzytelności wynikającej z umowy (...) z dotychczasowego wierzyciela (...) sp. z o.o. do funduszu (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty. Na dzień 1 października 2021 roku saldo zadłużenia wynosiło kwotę 15.702,89 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 1 października 2021 roku k. 55 – 56.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, mimo że strona pozwana H. M. (1) reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, zakwestionowała zarówno zasadność, jak i wysokość dochodzonego roszczenia, twierdząc iż w ramach pożyczki odnawialnej nr (...) z dnia 19 lutego 2018 roku nie otrzymała korzyści majątkowej w wysokości 25.001,82 złotych.

Pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej wskazując, że powód na okoliczność przelewu wierzytelności i wykazania istnienia legitymacji czynnej przedłożył kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku wraz z wyciągiem z załącznika umowy sekurytyzacji. Pozwana podkreśliła jednak, że z tych dokumentów, które mają identyfikować zakupioną wierzytelność względem pozwanej, w żaden sposób nie można jej zidentyfikować zarówno pod kątem dłużnika, jak i wysokości wierzytelności. Pozwana podkreśliła nadto, że umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku została zawarta pod warunkiem zapłaty określonej ceny, zaś powód nie udowodnił czy faktycznie zobowiązanie to zostało spełnione oraz czy została uiszczona cena nabycia, a to był konieczny warunek przeniesienia wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że powód wywodził swoje roszczenie z umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której nabył on od pożyczkodawcy wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy pożyczki nr (...) z dnia 19 lipca 2018 roku.

Zatem, skoro pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej, to Sąd w pierwszej kolejności zobowiązany był do rozważenia zasadności tego zarzutu.

Posiadanie bowiem przez strony legitymacji czynnej i biernej w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

Legitymacja procesowa jest to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie. Przy czym legitymacja czynna zawsze jest ściśle związana ze stroną powodową i oznacza jej uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, natomiast legitymacja bierna uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Z powyższego wynika zatem, że legitymacja procesowa, to uprawnienie konkretnego podmiotu (legitymacja czynna) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu oznaczonemu podmiotowi (legitymacja bierna) wypływająca z prawa materialnego. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje, co do zasady oddaleniem powództwa (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2012 roku, III CZP 83/12). Dlatego też rolą Sądu w procesie jest dokonanie oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania, a w wypadku stwierdzenia braku legitymacji procesowej (zarówno czynnej, jak i biernej), to na Sądzie spoczywa wydania wyroku oddalającego powództwo.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności o zaległe odsetki. Na skutek przelewu wierzytelność cedenta przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Przejście takie może być albo następstwem umowy albo bezpośrednim skutkiem działania ustawy. Warunkiem skutecznego zawarcia umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana. Winien zostać określony stosunek prawny, z którego ona wynika. Ważne jest zatem wskazanie stron tego stosunku, świadczenia jak również przedmiotu. Umowa cesji może być zawarta zasadniczo w dowolnej formie. Jedynie w przypadku, gdy wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew zgodnie z treścią art. 511 k.c. powinien być również pismem stwierdzony.

Istotnym jest, w myśl art. 6 kc, że to na powodzie spoczywał ciężar wykazania zarówno zasadności, ja i wysokości dochodzonego roszczenia. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontrydiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała zasadność dochodzonego roszczenia albowiem przedłożyła umowę pożyczki z dnia 19 lipca 2018 roku, z której jednoznacznie wynika, że pozwana zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę pożyczki, jak również legitymację procesową czynną przedkładając umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku, oświadczenie o przyjęciu zapłaty z dnia 7 września 2021 roku, z którego wynika, że wynagrodzenie określone w §3 ust. 1 umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 2 sierpnia 2021 roku uregulowane zostało przez nabywcę – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na zbywcę – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 2 sierpnia 2021 roku.

Podkreślić przy tym należy, że kwestionowane przez pozwaną umowa przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku, załącznik nr 3 do umowy przelewu wierzytelności i oświadczenie o przyjęciu zapłaty z dnia 7 sierpnia 2021 roku zostały przedłożone w formie kserokopii potwierdzonej za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Zgodnie zaś z treścią art. 129 § 1 i 2 kpc strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie Sądu, nie można również zgodzić się ze stanowiskiem pozwanej jakoby przedłożony przez powoda dokument w postaci załącznika nr 3 – stanowiący wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku, nie indywidualizował cedowanej wierzytelności.

Z analizy tego dokumentu wynika bowiem, że powód dokładnie określił numer umowy, datę zawarcia umowy, dane pożyczkodawcy – imię, nazwisko, pesel oraz wysokość przejętego.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, powód wykazał, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności wobec pozwanej H. M. (2).

Natomiast, skoro pozwana kwestionowała brak legitymacji procesowej czynnej, to zgodnie z treścią art. 6 kc, to na niej spoczywał ciężar wykazania tej okoliczności. Tymczasem strona pozwana, wiedząc jakim materiałem dowodowym powód wykazał legitymację procesową czynną, nie przedstawiła żadnego wiarygodnego przeciwdowodu, a jedynie twierdzenia o braku tej legitymacji i kwestionowaniu wiarygodności zaoferowanego przez powoda w sprawie materiału dowodowego.

Należy również zauważyć, że w przedmiotowej sprawie strona pozwana – H. M. (1) nie kwestionowała samego faktu zawarcie umowy pożyczki odnawialnej w dniu 19 lipca 2018 roku, a jedynie brak otrzymania w ramach tej pożyczki korzyści majątkowej w wysokości 25.001,82 złotych.

Wprawdzie strona powodowa, jak to już powyższej wskazano, wywodziła swoje roszczenie z umowy cesji wierzytelności z dnia 2 sierpnia 2021 roku, jednakże podstawą tej wierzytelności była umowa pożyczki z dnia 19 lipca 2018 roku.

Zgodnie z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Oznacza to, że przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków.

Umowa pożyczki została ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną.

W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Co do zasady formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Istotnym jest również, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Dlatego też za niedozwolone klauzule umowne, w świetle art. 385¹ § 1 k.c., należy uznać te postanowienie umowne, które pod postacią opłaty pobieranej formalnie na poczet pokrycia kosztów konkretnych czynności, w rzeczywistości stanowią dla pożyczkodawcy źródło dodatkowego zysku, ukryte przed konsumentem, pozwalającego mu omijać przepisy dotyczące wysokości odsetek maksymalnych oraz niedopuszczalności kary umownej za niespełnienie świadczenia pieniężnego (art. 483 § 1 k.c.).

Z powyższego wynika zatem, że w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Dopiero bowiem w razie przedstawienia przez stronę powodową konkretnych dowodów na okoliczność istnienia i wysokości wierzytelności, biorący pożyczkę powinien wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Wówczas bowiem konkretyzuje się w stosunku do pozwanego ciężar dowodowy wynikający z treści art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Dlatego też powód już w pozwie

powinien przedstawić dowody wskazujące na zasadność i wysokość dochodzonej należności, umożliwiając stronie pozwanej ich weryfikację i odniesienie się do nich stosownie do stanu sprawy.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że stronami umowy pożyczki z dnia 19 lipca 2018 roku była osoba fizyczna i podmiot prowadzący działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek. Zatem jest to również umowa o kredyt konsumencki. Zgodnie bowiem z treścią art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Istotnym jest również, że umowa pożyczki zawarta pomiędzy stronami była pożyczką odnawialną, a zatem ustalony został limit zadłużenia, który na mocy aneksów do umowy przewidywał możliwość jego podwyższania lub obniżania, jak i przedłużania okresu wykorzystywania ustalonego limitu.

Technicznie pożyczka odnawialna polega na tym, że każdorazowo zaciągnięta pożyczka winna być spłacony w ustalonym terminie. Przy czym spłata dotychczasowego zadłużenia powoduje zmniejszenie salda debetowego i umożliwia ponowne zadłużenie się pożyczkobiorcy do wysokości określonej w umowie. Z reguły jednym z warunków stawianych przez pożyczkodawców dla uzyskania pożyczki odnawialnej są regularne wpływy na rachunek bieżący pożyczkobiorcy. Ponadto z istoty umowy pożyczki odnawialnej może wynikać zamiar stron takiej umowy przedłużania, kolejnymi aneksami, okresu trwania umowy i udzielania kolejnej go kredytu na dalszy okres, między innymi bądź wyłącznie z przeznaczeniem na spłatę pożyczki udzielonej poprzednio.

Z zaoferowanego w sprawie materiału dowodowego bezsprzecznie wynika, że już w dniu 19 lipca 2018 roku, a zatem w dniu zawarcia umowy pożyczki odnawialnej, zlecono wypłatę środków z limitu, przy czym kwotę 9.600,00 złotych uruchomiono za pomocą czeku G., a kwotę 400,00 złotych na rachunek bankowy tytułem opłaty za pośrednictwo. Niewątpliwym jest również, że w dniu 11 stycznia 2019 roku pozwana – H. M. (1) zawarła z pożyczkodawcą – (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. aneks nr (...) do umowy pożyczki odnawialnej nr (...). Na podstawie tego aneksu limit uległ zwiększeniu do kwoty 15.000,00 złotych i w dniu 11 stycznia 2019 roku za pomocą czeku G. dokonano wypłaty kwoty 4.700,00 złotych, zaś kwota 300,00 złotych została przelana na rachunek bankowy tytułem opłaty za pośrednictwo. Pozwana nie kwestionowała przy tym aby numer konta, na który dokonano wypłaty tych kwot nie był kontem bankowym, z którego pozwana korzystała.

Zatem pozwana – H. M. (1) otrzymała do dyspozycji kwotę 14.300,00 złotych.

Wobec powyższego podniesiony przez pozwaną – H. M. (1) - zarzut nieudowodnienia i bezpodstawności dochodzonego roszczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Pozwana nie kwestionowała okoliczności wskazanych przez powoda, a mianowicie, że w okresie od dnia 20 sierpnia 2018 roku do dnia 23 października 2019 roku spłacała kwotę minimalną, która w dniu zawarcia umowy została określona na 400,00 złotych, w dniu 17 stycznia 2020 roku uiściła kwotę 1.000,00 złotych oraz w dniu 3 lutego 2020 roku kwotę 400,00 złotych i zaprzestała wpłat kwoty minimalnej.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, zasadnym był zarzut pozwanej w zakresie niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Strona powodowa nie zaoferowała bowiem w toku niniejszego procesu żadnego wiarygodnego materiału dowodowego, z którego w sposób nie budzący wątpliwości i czytelny wynikałoby za jaki okres i od jakiej kwoty ustaliła sumę odsetek karnych i umownych za opóźnienie w wysokości 5.404,92 złotych. W konsekwencji Sąd nie miał możliwości weryfikacji roszczenia w tym zakresie. Sąd nie miał również możliwości zweryfikowania sumy opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki w wysokości 68,00 złotych. Powód wskazał jedynie, że nastąpiło to zgodnie z tabelą opłat, której jednak nie przedstawił. Istotnym jest również, że okoliczności dotyczące wysokości

odsetek umownych i karnych oraz opłat związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki nie wynikają z uzasadnienia pozwu.

W konsekwencji, skoro strona pozwana wyczerpała cały limit, w łącznej wysokości 14.300,00 złotych oraz przez pewien okres uiszczala kwoty minimalne, to zasadnym było uwzględnić roszczenie strony powodowej jedynie w zakresie sumy niespłaconego kapitału udzielonej pożyczki, a mianowicie w zakresie kwoty 13.371,29 złotych albowiem mieści się ona w kwocie faktycznie udzielonego i wykorzystanego przez pozwaną limitu.

W ocenie Sądu nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut pozwanej w zakresie przedwczesności roszczenia z uwagi na brak upływu terminu do wypowiedzenia przedmiotowej umowy pożyczki.

Z zaferowanego bowiem w sprawie materiału dowodowego wynika, że pozwana – H. M. (1) – po wykorzystaniu wszystkich środków finansowych udostępnionych jej w zakresie umowy pożyczki odnawialnej z dnia 19 lipca 2018 roku i aneksu nr (...) do tej umowy z dnia 11 stycznia 2019 roku, jedynie przez pewien okres uiszczala kwotę minimalną określoną w umowie. Ponadto pozwana nie kwestionowała tej okoliczności, jak również nie wykazała w toku niniejszego procesu aby brak było podstaw do wypowiedzenia umowy pożyczki odnawialnej z uwagi na fakt systematycznego regulowania kwoty minimalnej. Dlatego też Sąd uznał tą okoliczność za przyznaną w trybie art. 230 kpc.

Wobec powyższego, skoro strona powodowa jedynie w części wykazała zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia, to Sąd orzekł jak w punkcie 1 i 2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa wygrała proces w 71%, natomiast pozwana w wysokości 29%.

Strona powodowa poniosła koszty niezbędne do celowego dochodzenia swojego roszczenia w postaci opłaty od pozwu w wysokości 1.000,00 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych i wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 3.600,00 złotych, zgodnie z treścią § 2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265). Natomiast po stronie pozwanej powstały koszty procesu w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych i wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 3.600,00 złotych zgodnie z treścią § 2 pkt 5 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), tj. z dnia 3 stycznia 2018 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Zatem, skoro strona powodowa wygrała proces w 71%, to strona pozwana winna zwrócić jej koszty procesu w wysokości 3.278,07 złotych (4.617,00złotyhx71%), natomiast strona powodowa – stronie pozwanej kwotę 1.048,93 złotych (3.617,00 złotychx29%).

Sąd zastosował zasadę kompensacji kosztów procesu i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.229,14 złotych (3.278,07 złotych – 1.048,93 zł). Na mocy art. 98 § 1¹ kpc Sąd zasądził tytułem zwrotu kosztów procesu odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.

Dlatego też Sąd orzekł jak w punkcie 3 sentencji wyroku.